

כל כנויי נזירות פרק ראשון נזיר

עין משפט גזר מצוה

יב א מיי פיי מהל
 מיות הלכה די:
 יג ב מיי פיי מהל
 ט:
 יד ג ד מיי פיי מהל
 י:

תורה אור השלם

1. והזיר לך את ימי נזרו
2. והביא קצבש ון שנתו
3. והראשונים יפלו פי טמא
4. במבדו ריב
5. סלסלה ותרומוק
6. סלסלה פי התקנתה
7. משלי ד ח
8. ויבלבל יוסף את אביו
9. ואת אביו ואת כל בית
10. אביו ואת כל בית
11. בראשית מז יב
12. שולחן פירוש רמב"ם
13. ע"פ מגידים פקדים
14. עם נדרים:
15. שיר השירים ד יג
16. והתן מקור על פני
17. ארץ ושלח מים על פני
18. תרבות:
19. איוב ה י
20. כל ימי נזרו תער
21. לא יעבר על ראשו עד
22. מלאת הימים אשר יזיר
23. לך קודש יינה גדל פרע
24. שער ראשו: במבדו ו ה
25. וראשו לא יגלחו
26. ופרע לא ישלחו בסום
27. יקטנו את ראשיהם:
28. יחזקאל מט ח
29. בה שעתא מלקא
30. ספת על תבדנצדצ ומן
31. אבןא שרד ועשבא
32. בתורין יאבל ומטל
33. שמיא גשמה יבטבע עד
34. די שערד בשערין רבה
35. וטפרוהו בצפרין:
36. וניאל ד ל

ממאי הדהין סלסול ש'ערא הוא. דלשון זה נופל אהפוך שיער
 דינמא נזירות קציל עליה ואינמא תורה להפך בתורה:
הבא נמי תפום בשעריה. דמשמע שפיר הריני מהפך צנמיה
 התלויה צשיער: **שיראון** רבוי הוא. לשון גידול
 כמו שלחין פרדס רמונים ואינמא
 מידי דעבורי הוא שקציל עליו לגלח
 ולהעביר השיער לכשיגדל:

תנא פרע פרע י'ר'ף. לאו
 אהנא דמתני' קאי אללא
 אהנא דסנהדרין (דף כג): דקאמר
 כהן הדיוט זריך לגלח אהת לשלשים
 יום ויליף פרע לא ישלחו מניזר
 דכתיב גדל פרע מה להלן שלשים
 יום כמנין יהיה אף צכון הדיוט
 שלשים יום וקאמר לא ישלחו והכא
 הכי פירושא תנא פרע פרע יליף
 דלמלא אלמא פרע דשליחו' הוא יולא
 גידול ואם תאמר ולייתי מקרא
 דכתיב צכון הדיוט ופרע לא ישלחו
 ואכתי ג"ש למה לי ונראה לי דמקרא
 דכהן הדיוט לא משמע דלא ישלחו
 הוא גידול אפילו^א דתרי יומי וכיון
 דלא אמר בפירוש הריני נזיר תרי
 יומי אללא שילוח פרע אין כאן
 קצלת נזירות אללא כי גמרנין כהן
 הדיוט מניזר שליחו' הוא מלשון
 שלשים גב"ש וקאמר הרי [ענין] לשלח
 כאליו^ב אמר הרי עלי לשלח פרע
 שלשים יום ומשמע שפיר נזירות
 קציל עליה להכי מיימי ג"ש דווקא
 כי אמר הרי עלי לשלח פרע אללא
 אמר הרי עלי פרע צלח שילוח לא
 משמע מידי דפרע הוא לשון גילוי
 כמו ופרע ראש האשה (בבבד' ה):
משקין זיה מיה אצרי ורבי.
 פירוש גדל הפרי וקשה
 דאשכחן הרצה שילוח שאינו לשון
 גידול אללא לשון העברה כמו שלח
 תשלח (דברים כג) ושלח יעקב מלאכים
 (בראשית לג) ויש לומר דלי מותצי'
 מהנן קראי הוה משני ליה כדלעיל
 תנא פרע פרע יליף ולא צלח לפרש
 אללא למקרא דלוחציני מיניה ושלח
 מים דוחק דמשמע דהניח הג"ש מכל וכל ועתה אינו זריך לה
 כלל לכן נ"ל דמתחילה לא היה חושש רק שימצא לו פסוק אחד
 דמשמע לשון רציה וקמייתי ליה מקרא דשלחין ודחי ליה הש"ס
 דלמא ההוא גופיה לשון העברה כמו ושלח מים וליכא אפילו חד
 קרא דלשנתע לשון רצויה ואחא משני איציעת אימא האי שולח
 מים לשון רצוי הוא ואיכא לתימין מיניה או מקרא דשלחין פרדס
 ואע"ג דקראי טווא לשון העברה שפיר יליפין מחד קרא דהוי
 לשון רצויה דמסתברא דעמו אמירות הוא:

צפורים הסמוכין ששירי קיבא ע"יה. האמונין דפסוק אלל שער
 כלומר אע"פ דאמר צפורים סתמא דלא מתני' סתמא
 קאמר אפילו הכי סניבא ליה לריש לקיש דדעמיה דאיניש אלפזורים
 הסמוכים לשער והכי^א משמע ליה האומר הרי עלי צפורים הרי
 זה מיר דכיון דלפזורים סמוכין לשער קאמא^ב מסתמא ה"ק הרי
 עלי מזה דשייכא ציה צפורין התלויה צנמות שער דהיינו נזיר
 שאס נטמא זריך צפורין וה"פ מזה התלויה צפורין אכן אין
 לפרש משום סמיכות גרידא דמפרש הש"ס דלאס כן הרי עלי
 נשרין היל' דהוי מיר דלמי סמיכי לשער: **עך** די שערדיה
 כנשרין רבה וטפרוהו בצפרין. פסוק הוא דניחאל גבי נבוכלננר:

פי חצות אמר ר"ל צפורים סמוכים לשער קבל עליו. ואת אמאי נקט צפורים לימא נזירי
 מצפורי וע"ל לנקוט כמה חיבות הכתובים במקרא אצל שער. ופי' דרי' דר"ל אית ליה נמי טעמא דרי' דאמר חיישנין
 שמא צפורי נזיר טמא קבל עליו ומקיל גמ הוא בשניור עובר לפניו אלא דסבר ר"ל לאו נמי יראיבא למירא צפורים
 סמוכים לשער קבל לא הוי ידים מוכיחות לנזירות וכן מוכח בתר דקא בעי' מאי בנייהו אמאי לא קאמר אביי כנייהו
 כשאין נזיר עובר לפניו אלמא אפילו לר"ל בעי' שיהא נזיר עובר לפניו וגם (ל) מדקאמר לר"ל אפילו אין נזיר עובר לפניו.
 משמע משום דאמר בהדיא צפורים סמוכים לשער עלי אבל אמר צפורים סתם בעי ר"ל שיהא נזיר עובר לפניו. ונ"ל דאין
 הוכחה מהבא דאית ליה לר"ל טעמא דרי' משום דאית דר"ל בעי נזיר עובר לפניו בהדיא טעמא דצפורים (ל) אבל בטעם
 דסמוכים דחוריה לא סגי ליה (א) חיישנין שמא צפורי נזיר טמא קבל עליו והכי קאמר הרי עלי דבר שכול לבוא לידי צפורים
 והיינו נזירות דניזר שנטמא מבאי אשם ושתי צפורים:

אין דאפילו לרזי אלעזר הקפר דאמר נזיר חוטא. ולא מיקרי נאה
 אדכתיב וכפר עליו מאשר חטא על הנפש (בבבד' ו): **הני מילי גבי**
נזיר טמא. שנטמא דליידי דבעי מיסתא ימים הראשונים ומיהדר
 ומינני זימנא אחריתי אריכא ליה מילתא: **דיילמא אסי למיעצר**
על נזירותיה. כדאמר צפרק קמא
דנדרים (דף ט): כשהן מטמאין ורצין
 עליהם ימי טומאה מתחרטין צהן
 ונמצאו מצדיאין חולין לעזרה: אללא
 נזיר טמא לאו חוטא קרינא ציה.
 ואמר' (ט) זיל ותיקו נזיר והנאה:
נהי נמי. דמוקמת ליה כגון דשמוס
 צשערו אמאי הוי נזיר והא לא אמר
 הריני (ל) כה דלוי (ז) כה אמר הכי
 משמע להו הריני (ז) כה שער לגדלו:
אמר שמואל כגון שהיה נזיר עוצר
 לפניו. דמשמע הריני צנמיות כה:
הריני מסלסל הריני מכללז או שאמר
הרי עלי לשלח פרע הרי זה נזיר.
 הריני מסלסל משמע דלעבד מירי
 דליהו מהפך צשערו וצוגידול דהיינו
 צנמיות: ואימא טריה. דכי אמר
 הריני מסלסל שמקבל עליו ללמוד
 תורה וקאמר שיהא מהפך צה
 דכתיב סלסלה ותרוממך: דספן.
 המוליא סד צשצת מרשות היחד
 לרשות הרבים שחייב משום לא
 תולוא: **כדי לסוד כילכול ואמר רב**
צא ליעדא. טינפ"ל"א צלע"ו. ושמקפל
 השער שצרכתה כמין מנגר כדי
 להעמיד על דוגן כיפה שצרכתה
 שלא יפול השער שצאחן למטה:
ואימא למיזן עניי. קציל עליה:
הרי עלי לשלח פרע הרי זה נזיר.
 דמשמע הרי עלי לגדל פרע: **ממאי**
הדין שילוח רצויה הוא. דקאמרת
 לגדל פרע משמע: דקשי צלחין
פרדס רמונים. גידולין שגדילין
 יהיו כפרדס רמונים שזומח ומתגדל:
ואימא שילוח מירי דעצורי. הוא
 דמשמע שיגור שער (ז) כמפנה מים
 ומעבירן ממקום למקום דכתיב
 ושולח מים וגו' והאי נמי דאמר הרי
 עלי לשלח פרע משמע דאמר הרי
 עלי להעביר פרע: **הנא פרע פרע יליף קציה הכל**. כנזיר גדל
 פרע וכתיב גבי כהן הדיוט ופרע לא ישלחו מה פרע דכתיב גבי
 כהן הדיוט ליטנא דריצוי הוא כדאמרנין צפרק כ"ג (פנהדי כג):
 פרע ליהוי עד שלשים ומירבא לא לירצי טפי משלשים דגמרנין
 ליה מניזר דכתיב ציה (בבבד' ו) יהיה ויהיה בגימטריא הכי הוי'
 א' פרע האומר גבי נזיר גידול שיער אהוי והכי משמע שינחנו
 לגדל עד שיצא כללל פרע שהן שלשים. ואפילו צבעי למימר דלעולם
 שילוח מירי דעצר הוא אכתי ולא קשיא ולא מידי דכי משמע
 הרי עלי לשלח שיער (ז) (ולהביאו שגיג) כלל ל' שיהא פ' דשנן
 פרע דנזיר וצין פרע דכהן הדיוט אינה פחותה משלשים:
ואיציעים אימא האי שולח מים אריצוי הוא. דכי משקין ליה
 מיהא לררעא קא מרצי להו לפר': **ליפין הסמוכין לשער**.
 והיכן הן ליפין הסמוכין לשער דכתיב דניחאל עד די שערדיה
 כנשרין רבה וטפרוהי כנשרין לשער צהן קרא כתיבי:
דר"מ סבר מיפסיס איניש צנמיו דסמין ליה. ולהכי אמר
 צפרין דבעי לקציל עליה גידול שיער דסמין ליה לצפורים
 וכגון שהיה נזיר עוצר לפניו או תפוס צשערו כדאמרנין לעיל:
 ורצין

(א) אין דאפילו (ב) לרזי אלעזר הקפר דאמר נזיר חוטא
 נזיר חוטא הני מילי גבי נזיר טמא דאיירי
 דבעי מיסתא דאמ' רחמנא ויהימים הראשונים
 יפלו כי טמא נזרו התם הוא דלמא אתי
 למיעבר על נזירותיה א אבל נזיר טהור לאו
 חוטא קרי ביה: הריני כזה: נהי נמי דתפוס
 בשערו א הריני כזה לא אמר אמר שמואל
 כגון שהיה נזיר עובר לפניו: הריני מסלסל:
 ממאי הדהין סלסול ש'ערא (ט) א כדאמרה ליה
 ההיא אמתא דבי רבי לההוא גברא עד מתי
 אתה מסלסל בשערך אימא תורה דכתיב
 סלסלה ותרוממך אמר שמואל ז הכא נמי
 שתפוס בשערו: הריני מכלכל: ממאי הדהין
 כילכול שערך הוא א כדתנן סיד ר' יהודה
 אומר כדי לסוד כילכול ואמר רב בת צידעא
 (ט) אימא מיון עניי דכתיב ויכלכל יוסף את
 אביו ואת אחיו אמר שמואל ז הכא נמי
 שתפוס בשערו: הרי עלי לשלח פרע
 הרי זה נזיר: ממאי הדהין שילוח ריבויא
 הוא דכתיב שלחין פרדס רמונים אימא
 מידי דעבורי דכתיב ושולח מים על פני
 חצות תנא פרע פרע יליף כתיב הכא
 קדוש יהיה גדל פרע וכתיב התם גבי
 כהן הדיוט ופרע לא ישלחו ואיבעית
 אימא האי שולח מים נמי ריבוי הוא
 (כדמתרגם רב יוסף) דכד משקין ליה מיהא
 (ו) לפירא ורבי: הרי עלי ציפרין רבי מאיר
 אומר נזיר: מאי טעמא דרבי מאיר אמר
 ריש לקיש ציפרין סמוכין לשיער קיבל
 עליו דכתיב א עד די שערדיה כנשרין
 רבה וטפרוהי כצפרין רבי מאיר סבר
 מתפס איניש במידי דסמין ליה
 ורבנן

(א) נמי אין דאפילו לר
 אלעזר הקפר. נ"ב עין
 פ"ק דנדרים דף ז' וגי'
 בתוס' דקוטה דף טו הקשו
 קושאין וז' עינין גזו קצין
 דף ט: (ט) שם סלסול
 שערך הוא דמלמיה:
 (ג) שם ואימא כמין מנגר כדי
 (ד) שם משקין ליה מיהא
 (ה) רבי לפירא: (ו) רש"י
 ד"ה אלל מיר וכו' ואמרנין
 ליה זיל ותיקו:

הגהות מהר"ב
רנשבורג
 א נמי הריני כזה. נהי נמי
 דתפוס צשערו הריני כזה.
 נמקח תיבת סוד יוצר
 צה וכל' גס צלחן
 רש"י וכן הוא צש"ס דפוס
 ויוענאל. וכן הגיהו צש"ס
 דפוס ויילא ע"פ ספר
 אורח משור ללקח קושית
 מוס' מרש"י:

הגהות התוספות
 1. ז"ל שלוח פרע. 2. ז"ל
 הו גידול שלשים דאפילו
 מתי יומי משמע ועי' ז"ר.
 3. ז"ל הו כאלו. 4. ז"ל
 והכי. 5. ז"ל קרא' ותיבת
 קאמר נמק. 6. ז"ל קבל

לעוי רש"י
 טינפ"ל"א. צדק. רקח.

פי הרא"ש
 אין דאפילו לר' אלעזר
 הקפר וכו' התם הוא דאמר
 אתי למעבר אנזירותיה
 דנזירות וכן תורה זמן
 נזירות וקרבנותיו קרובים
 להיות חולין בעודה. אבל
 נזיר טהור אי לא דלא אמר
 אנפשיה לסכול לא הוי
 נזיר: הריני כזה נהי נמי
 דתפוס צשערו לא אמר
 כלום כלומר אפי' אי

צפורי נזיר טמא קיבא ע"יה. פירוש מזה נזירות דשייכא צהו צפורי נזיר טמא אס יעמא: **מבדאי** חיישינין קאמר וז"א צפורי
 נזיר ודאי קאמר אלא חששא ודלמא צפורי נדבה דקבי' א ע"יה להביא עולת העוף לנדבה וז"א צנורות. כלל כמה דליכא לפרושי
 דיצוריה ללא נזירות קיציל עליה אללא נדר אחר שפיר טפי דלא ניחא ליה לאיניש לקצול עליה צפורי דמירוח ליה:

מוקמת לה בתפוס צשערו כההיא דאהא נאה לא מהני מידי דמשמע שיהיה כמו שערך ואין זה כלום. ומקיל לה שמואל
 כדאמר (הוא) [באהן] בשניור עובר לפניו. אבל אי אמר הריני ולא אמר כזה לא מהני מידי דהריני גרע מאהא. ואין לתמהו
 מאי קמ"ל דהריני כזה בשניור עובר לפניו דהוי נזיר פשיטא אל קאמר בהדיא הריני כזה. משום דלא תימא הריני כזה
 בעורש או בויף או ביחוס. ומאי דהאי סלסול בשער הוא כלומר לסלול ולגדל שער כנזיר. ואימא תורה שנדר לעסוק בתורה
 ולהפך בה. וכן משמע צשערו אבל נזיר עובר לפניו לא מהני כיון שהספק הוא בלשון: סיד כדי לסוד לכלול שיעור הוצאת
 סיד להתחייב עליו המצורא להר"י כדי לסוד לכלול. לשומע על שער צדעיו לטופלו ולהשירו: שלחין פרדס רמונים גידולין
 נזיר כפרדס רמונים אימא מידי דעבורי שנדר לגלח ולהעביר שערו ושלחן מעליו: תנא פרע פרע יליף. כלומר תנא
 דמתני' יליף הוי לשלח פרע מפרע לא ישלחו דכתיב גבי בהנימ מה התם גידול שער אף הכא גידול שער כי הוי דילפי'
 בסנהדרין כן כן גדול פרע דכהני מפרע דנזיר ל' שהכתיב מנלחים ל' יום דפרין התם אימא לא לירבז כלל. ומשני אי

(א) ז' וגם דקאמרא לקח דלא אמר צפרין הסמוכין לשער לר"ל אפילו אי מיר וכו'. (ב) צ' דמזה דמקום דר"ל בעי מיר עובר לפניו אינו ראה דמית ליה נמי טעמא דר"י ויתיר נראה דל"ל אלל י' דלעולם דסמוכים לתוך סגי ליה. (ג) ש"ך לע"ז.